

ANGOL NYELVI TÁBOR - TESTVÉRVÁROSI ALAPOKON

Kevesen gondoltuk, hogy egy amerikai testvérvárosi kapcsolat túl-lephet bizonyos formális kereteken. Mégis létrejött a szerződés, és Sedalia hivatalosan is Jászberény testvérvárosa lett 1994-ben. A kétke-dőknek - köztük nekünk is - érdemes újragondolni korábbi álláspontun-kat. Annál is inkább, mert az önkormányzati delegáció hivatalos látoga-tásán túl különösen jó kapcsolat alakult ki a két város képzőművészei között, diákcserére került sor és egy nyelvtanár is tapasztalatszerzésre utazhatott Sedaliába. Ami a nyáron történt, az pedig egy újabb fejezet.

1995 augusztusában Josephine Dey és Jean Stumberger a Berény Műhely vendégeként tartózkodott városunkban. Személyes találkozá-sunk alkalmával azt is elmesélték, hogy Lengyelországból érkeztek ide, ahol egy képzőművészeti táborban dolgoztak. A lengyelországi tábor-ban a tanárok és a művészek amerikaiak voltak, így a foglalkozásokon az angol volt a munkanyelv.

Így vetődött fel, hogy hasonló - nem feltétlenül képzőművészeti - tá-bort Jászberénybe is szervezhetnénk. Josephine és Jean nagyon lelke-sen reagáltak az ötletre, sőt megígérték megfelelő tanári kart toboroz-nak a leendő táborba.

1996 tavaszán több levélváltás nyomán már szépen alakult a prog-ram. Nagyon előnyös volt az amerikai kollégák ajánlata, miszerint uta-zási költségeik előteremtését magukra vállalták és munkájuk fejében csak ellátásuk biztosítását kérték. Így a Testvérvárosi Kapcsolatok Köz-alapítvány nevében meghirdettük a nyelvi tábort. A nyár közepére terve-zett programra elsősorban középiskolások jelentkezését vártuk. Nem kis csalódásunkra felhívásunkra igen kevesen jelentkeztek. Olyannyira, hogy azt latolgattuk, vissza kell mondanunk az amerikai pedagógusok-nak korábban elküldött hivatalos meghívást. Időközben azonban a kö-zépiskolák vezetőinek személyes közbenjárásával és szervezésével összegyűlt tervezett létszámú részvevői kör.

Az izgalmas előkészítés után július 20-án már amerikai vendégeinket fogadhattuk. Közülük Josephine Dey testvérvárosunkból, Sedáliából ér-kezett. Idén is vele tartott a New Jerseyben élő Jean Stumberger. Ugyanott él és tanít a magyar származású Grace Callahan, aki férjével Frank Callahan baseball edzővel jött. Két egyetemi oktató is volt a csa-patban: Ann Hagerty California Állam Egyetemén tanít és könyvtárkuta-tással foglalkozik, Edwin L. Smith pedig Dél-Missouri Állami Egyetem

professzora. A csoport valamennyi tagja nyári szünetének egy részét áldozta fel a jászberényi tábor kedvéért. Amerikai vendégtanáraink széles nemzetközi tapasztalatokkal rendelkeztek, hiszen tanítottak már Ázsiában, Ausztráliában és Európa számos országában is.

Megérkezésük után rögtön munkához láttak. A hivatalos megnyitás előtti napra összehívták a táborba jelentkezett diákokat. A Lehel Vezér Gimnáziumban írásbeli és szóbeli tudásszint felmérést tartottak. A mérések alapján a 47 résztvevőt 3 szintbe és 6 alcsoportba osztották be. Az A csoportba a legügyesebbek, a B-be a középhaladók, a C-be pedig a kezdők kerültek.

A felmérést követően a július 22-i hivatalos megnyitás után elkezdődhetett az érdemi munka. Elkészült a hat tanulócsoport beosztása és órarendje, a diákok megtudták, hogy melyik osztályba, melyik tanárhoz kerülnek és ott milyen témakörrel esik majd szó. A tanárok által kidolgozott fejlesztő program kötetlen beszélgetések kívánta gyarapítani a gyerekek angol tudását. (Ezzel szemben kevésbé tartották fontosnak a nyelvtani alapok gyakorlását.) A délelőtti foglalkozásokon az amerikai történelemmel, az ősi amerikai kultúrával, az építészettel, a zenével és az irodalommal ismerkedtek a résztvevők. Külön témakörként szerepelt Missouri állam népművészete és Sedalia történelme. A délelőtti foglalkozásokon angolul angolul dolgozták fel az említett témaköröket és különböző feladatokat oldottak meg.

Délutánonként már a kikapcsolódáson volt a hangsúly, de változatlanul szerepet kapott az angol nyelv aktív gyakorlása. Gazdag szabadidős kínálatból választhattak a résztvevők. A festészet, a faragás, a rajzolás, a pólófestés, a levélírás mellett a baseball alapjaival is megismerkedhettek. Közülük a baseball és a pólófestés volt a legnépszerűbb. Külön érdekesség, hogy mindkettőbe bekapcsolódtak a lányok és a fiúk. Sokakat vonzott az álomháló készítése és többen érdeklődtek az amerikai diákokkal való levelezés iránt is. A vendégtanárok sok címet hoztak, így az angol nyelv gyakorlása valószínűleg nem fejeződött be a tábor végeztével sem.

A táborozók Budapestre is ellátogattak. A Széchenyi Könyvtárban és a Szépművészeti Múzeumban angol nyelvű idegenvezetést hallhattak a diákok, amit a vendégtanárok - sajátos szempontjaiknak megfelelően - rendre kiegészítettek. A kirándulást egy Állatkerti séta zárta, ahol egy-egy tanár vezetésével kiscsoportokban gyakorolhatták az angol nyelvet.

A tanárok egyéb szakmai programokra is szakítottak időt. Smith professzor például folytatta a 6-8 és 10 éves gyerekek szimbólumrendszerére vonatkozó, immár több, mint 15 országra kiterjedő kutatásait. Negyven jászberényi kisdíák - a JTKF Gyakorló Általános Iskola és a

Kossuth Általános Iskola tanulói - lehetet részese ennek a nemzetközi felmérésnek. Hagerty tanárnő a városi és a főiskolai könyvtárat kereste fel. Josephine Dey, aki több, mint húsz éve tanít művészettörténetet - elmondása szerint - rengeteget tanult a Szépművészeti Múzeumban hallott tárlatvezetésből és lenyűgözte a jászberényi Hamza gyűjtemény. Grace Callahan szülei Magyarországon születtek, ő mégis most jutott el először hazánkba. Nagyon meghatódott, amikor azokról a helyekről és eseményekről hallott, amiről korábban szülei meséltek. Hiányos magyar nyelvtudása ittléte alatt sokat fejlődött, sőt elhatározta, hogy a magyar nyelv tanulását otthon is folytatni fogja. Férje, Frank Callahan nyugdíjas tanár, jelenleg egy számítógépes cég alkalmazottja. Számára igen nagy örömet jelentett, hogy Magyarországon ismét gyerekek között lehetett, hiszen ezzel régi hivatásának hódolhatott.

A vendégtanárok találkoztak városunk vezetőivel és a művésztszadalom több tagjával. Megismerték Jászberény nevezetességeit és részt vettek a VI. Csángó Fesztivál megnyitóján. Nagyra értékelték a Jász Múzeumot, a mozgalmas kulturális és művészeti életet.

A két hét villámgyorsan eltelt. A résztvevők önértékeléseket készítettek, a legtöbben hasznosnak találták a nyelvi tábort. A "Mi tetszett a legkevésbé?" kérdésünkre sokan azt válaszolták: nagyon rövid volt a tábor időtartama. Nyári szünetbeli elfoglaltságról és diákokról lévén szó, egy oktatási program rövidegéről értesülni nem mindennapos jelen-ség.

Az amerikai pedagógusok is értékelték. Nagyon pozitívan tartották a diákok hozzáállását, az új dolgok befogadására való nyitottságukat. Az amerikai nebulókhöz képest a magyarokat nyugodtabbaknak és sokkal udvariasabbaknak találták. Külön elismeréssel adóztak a gyerekek szü-leinek, akik ilyen példásan nevelik gyermekeiket. Dícsérték a városban dolgozó pedagógusok munkáját, amit számukra az igazolt, hogy igen jól képzett tanítványaikkal dolgozhattak együtt. Azt már mi tesszük hozzá, hogy az angol nyelvet tanító tanárok csak nagyon szórványos érdeklő-dést mutattak a tábor iránt, pedig az itt látottakból és hallottakból ők is sokat tanulhattak volna.

A programot hangulatos záróünnepséggel fejezték be a Lehel Vezér Gimnázium udvarában. A gyerekek a tanfolyam elvégzését tanúsító ok-levelet kaptak a tanároktól, a közös fagyfaltozást pedig kölcsönös aján-dékozás követte.

Jól érezték magukat nálunk. Ezt mi sem bizonyítja jobban annál, hogy jövőre - ha nem is hasonló összetételben - ismét szeretnének Jászberényben tanítani. Megígérték, hogy a város jó hírét addig is nép-

szerűsítik hazájukban. Mi más is kívánhattunk volna nekik a búcsúzás-
kor, minthogy : *“Úgy legyen !”*